

Futura - fyra uttryck heter den utställning på övre planet som Konstens Hus valt att avsluta året med. Två av utställarna är mig tidigare kända, nämligen Ann-Kristin Gustavsson och Tuija Malinen, medan jag aldrig tidigare sett bilder av Mats Nordlund och Helena Adolfsson. Vad som förenat dessa fyra i en utställning kan man fråga sig, uttrycken drar åt så olika håll, men jag förmodar att utställningstiteln skall syfta på nya framtida norrbottniska konstnärsskap. Konstens Hus har tidigare gjort liknande inventeringar och det är naturligtvis bra att det skapas forum för sådana presentationer, men därmed inte sagt att varje utställare i och med det alltid är sin uppgift mogen. Det ligger ett kvalitetsansvar även hos utställningsarrangören, vilket innebär att allt inte alltid borde visas. Kvalitetsribban borde ligga högt även om det gäller debutanter. Mer om detta längre fram, nu till några av utställningens glädjeämnen.

Mats Nordlund är en ny bekantskap som i sex temperamålningar visar på ett löftesrikt måleri. Hans målningar lånar lite från serietidningsvärldens estetik med hög färgtemperatur och kraftiga kontraster i färg som form. Motiven är rätt abstraherade och förefaller mer som medel än mål vilket i det här sammanhanget känns helt riktigt.

Ett annat av de okända korten är Helena Adolfsson från Kvikkjokk. Hon målar vad man i vissa sammanhang kallar den lilla världen, något som ligger i tiden som ett speciellt kvinnligt idiom, med bilder som handlar om vänskap, lycka, nära och intima ting. Intimiteten understrykes också av format och montage. Små vinylmålningar som förefaller vara målade på shellackgrundad ritfilm, siden eller smörpapper är inlimmade i små kvadratiska lådor. Här är det det nära betraktandet som gäller. I bilden *Vänskap I* står en figur tillsammans med en and, i betraktande av varandra männe tänkande att en and är så god som en ann. Vänskap kan ta sig många uttryck. Ett är att kaka varmkorv tillsammans som i bilden *Vänskap II*. Förtroligheten mellan vuxen och barn känns som en djupare form av vänskap i bilden *Begrundan*. I Adolfssons bilder är idén det bärande temat, måleriet blir ett medel för att gestalta den.

Tuija Malinen, som tidigare visat sig i andra sammanhang, ställer ut sju akrylmålningar. De ser ut som de brukar, en suddig figur som tonar fram ur ett optiskt pastelltöcken. Det är ett ton i tonmåleri som i längden och med formaten blir lite tröttande. Det skulle vara välgörande med åtminstone någon bestämd utsaga i målningarna, en accent eller något annat avvikande som ger visuell stimulans. Vårt seende och våra hjärnor kräver färg och formstimuli, kontraster och rytmer, paus och aktivitet för att inte tröttna. Att se världen i ständig dimma blir tråkigt i längden.

Ännu tråkigare är att se dåligt hantverk kombinerat med estetiska pretentioner som i Ann-Kristin Gustavssons fyra hemskheter (hon använder själv det ordet åtminstone i två av dem). Jag vet inte om de skall gälla för skulpturer, möbler eller fågelbad. Funktionen må kanske vara brukarens bekymmer, men materialbehandlingen, det undermåliga hantverket och den konstnärliga avsikten lämnar en hel del övrigt att önska av något som skall gälla som ett konstverk. Ett konstverk skall ju i något avseende generera någon slags vinst, ett plus ett ska inte bara bli två utan tre. För att det skall kunna kallas konst måste färger, material och former bli mer än bara ihopsatta beståndsdelar. De måste tillföras en poetisk laddning som lyfts av handaskicklighet, materialkänsla och med en bärande idé. Jag ser ingenting av detta i Gustavssons alster och helst av allt hade jag velat slippa se dem. Häri tycker jag arrangören har ett ansvar. Om inte konstnärerna förmår se sig själva och sina verk utifrån, vilket få gör, så borde Konstens Hus kunna stå för kvaliteten och det goda omdömet och kunna säga - Det här håller inte!